

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNE REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2014, č. j. 5 A 194/2013 - 63,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2014, č. j. 5 A 194/2013 - 63, bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o žalobě, kterou se žalobce (dále jen stěžovatel⁶) domáhal odstranění nečinnosti České advokátní komory, kterou spatřoval v tom, že bezodkladně nerozhodla o jeho opakované žádosti o ustanovení advokáta.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížností, v níž označil několik pochybení městského soudu i Nejvyššího správního soudu (týkajících se i předchozích rozhodnutí, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 57/2014, ve kterém byla posuzována zákonnost usnesení městského soudu o nepřiznání osvobození od soudních poplatků stěžovateli), jež jsou podle jeho názoru důvodem pro zrušení nyní napadeného usnesení. Dále poukázal na nepřiměřenost stanovené lhůty k zaplacení soudního poplatku, na obcházení a nedodržování zákonů, na délku řízení před městským soudem a na vady v postupu městského soudu.

Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele. Nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků přitom vylučuje i právo na bezplatné zastoupení (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Za situace, kdy předmětem přezkumu je usnesení o zastavení řízení

pro nezaplacení soudního poplatku, a to poté, co účastník řízení požádal o osvobození od soudního poplatku, by trvání na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost a na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77). Kasační stížnost lze tedy i při absenci těchto podmínek projednat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Napadené usnesení přezkoumal Nejvyšší správní soud z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ačkoli stěžovatel své námitky nepodřadil pod žádný ze zákonem stanovených důvodů, protože z povahy věci (napadeno je usnesení o zastavení řízení) totiž jiný důvod nepřichází v úvahu. Nejvyšší správní soud podle konstantní judikatury vychází z toho, že „*pokud ze znění kasační stížnosti vyplývají důvody seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně.*“ (viz rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud se zabýval pouze těmi stížními námitkami, které směřují proti napadenému usnesení. Další námitky, které se netýkají zastavení řízení, nelze podřadit pod důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., což znamená, že se jedná o námitky nepřijatelné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se nebude zabývat námitkami, které se týkají odnětí osvobození od soudních poplatků, neboť ty posuzoval již v řízení vedeném pod sp. zn. 5 As 57/2014.

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) je soud oprávněn zastavit řízení o žalobě, jestliže účastník řízení ani na výzvu soudu v určené lhůtě soudní poplatek nezplatí. Předpokladem pro zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku tedy je, že účastník byl k jeho zaplacení vyzván, byl poučen o následcích nesplnění výzvy a lhůta určená k zaplacení poplatku marně uplynula. K tomu srv. i konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 – 87.

V dané věci městský soud opakovaně vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku usneseními ze dne 22. 11. 2013 a ze dne 14. 7. 2014, přičemž ve druhém případě byla stanovena lhůta sedmi dnů, což je nutno považovat, s ohledem na další okolnosti, za lhůtu dostačující. Jedná se totiž o lhůtu náhradní, neboť soudní poplatek za podanou žalobu byl splatný dnem jejího podání, tj. 11. 3. 2013. Protože stěžovatel soudní poplatek při podání žaloby neuhradil, byl soud povinen vyzvat jej ke splnění této povinnosti v náhradní lhůtě. Účastník řízení tak má ještě možnost napravit své opomenutí a dodatečně soudní poplatek zaplatit. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, je ve smyslu ust. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích posledním dnem, kdy je účastník řízení oprávněn právně relevantním způsobem zaplatit soudní poplatek, den doručení usnesení o zastavení řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 - 41, publ. pod č. 1218/2007 Sb. NSS, a ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, publ. pod č. 2328/2011 Sb. NSS). Navíc stěžovatel měl v daném případě i po poslední výzvě městského soudu více než týden k zaplacení soudního poplatku, neboť výzvu k uhrazení soudního poplatku za žalobu převzal dne 22. 7. 2014 a usnesení o zastavení řízení mu bylo doručeno až dne 1. 8. 2014, kdy také nabylo právní moci.

Na povinnosti zaplatit soudní poplatek v soudem stanovené náhradní lhůtě nic nemění ani tvrzení stěžovatele, že nemá dostatek finančních prostředků, respektive že si, s ohledem na své majetkové poměry, nemohl vzít úvěr či půjčku, jak připomíná v kasační stížnosti.

pokračování

O jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků městský soud pravomocně rozhodl a kasační stížnost stěžovatele proti tomuto rozhodnutí Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 As 57/2014 - 11, jako nedůvodnou zamítl. Ani z kasační stížnosti ostatně nevyplývá, že by jiná lhůta pro zaplacení soudního poplatku mohla něco změnit na stěžovatelově schopnosti či ochotě soudní poplatek zaplatit. Nelze se tedy se stěžovatelem ztotožnit v tom, že by poskytnutá lhůta byla nepřiměřená.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodná ani další stěžovatelovy námítky. V daném případě byly splněny všechny podmínky pro zastavení řízení, přičemž ani z hlediska procesního postupu, délky řízení atp. nelze městskému soudu nic vytknout. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nedošlo k porušení zákonů městským soudem. Uváděl-li stěžovatel, že ho městský soud měl poučit o možnosti prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku, z právní úpravy nevyplývá, že by měl soud při stanovení lhůty pro zaplacení soudního poplatku žalobce poučovat o možnosti požádat o prodloužení lhůty. Jak již bylo uvedeno, stěžovatel byl opakovaně vyzván k zaplacení soudního poplatku, který měl být zaplacen současně s podáním žaloby. Nelze odhlédnout ani od toho, že v evidenci Nejvyššího správního soudu bylo vedeno ke dni podání kasační stížnosti více než 1000 spisů, v nichž žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, které vykazují znaky sériovosti a stereotypnosti. Podpůrně lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13, ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a České advokátní komoře žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu